

Élet és Világosság

MAGYARORSZÁGI EVANGÉLIUMI TESTVÉRKÖZÖSSÉG LAPJA

2011/2

A hit merészsége

Az ejtőernyős ki mert ugrani. Bizonyára szüksége volt összes bátorságára és egy határozott döntésre. A szíve talán hevesen vert a félelemtől, mégis merészkedett kiugrani a szabadba. Most nyilván nem áll fenn többé semmi kétely. Az ejtőernyő kinyílt, nem fenyegeti veszély.

Egyes pilóták számára csupán a zuhanó gépből való kiugrás jelentette a menekülést. Az ehhez szükséges merészség a hit gyümölcse. De mit jelent hinni?

A kísérlet

A múlt század húszas éveiben egy német cég egy hatalmas gőzkalapács technikailag igen precíz készülékén dolgozott. Jóval a computerrel való irányítás korszaka előtt a technikának ezt a csodaművét úgy konstruálták, hogy a több tonna súlyú gőzkalapácsot gombnyomásra bármely tetszőleges helyzetben meg lehetett állítani.

A cég meghívta az érdeklődőket egy bemutatóra. A mérnök büszkén magyarázta a működést, és felkínálta a jelenlevőknek, hogy tegyenek próbát. „Helyezzék alá a levéltárcájukat!” A kalapács egy milliméterrel a tárca fölött megállt. Folytatódott a kísérlet aranyórával, kristályüveggel stb. Minden jól működött. „És most szíveskedjenek a kezüket alátenni!” Senki nem jelentkezett. A végső félelmet, a végső tartózkodást nem sikerült legyőzni.

Vajon azért tapasztalunk oly ritkán hitet, mely hegyeket képes elmozdítani, mert az utolsó pillanatban mindig visszariadunk? Mert a keresztény hit nem csak szép időben működik. Akkor tud igazán hatni, ha minden biztosíték hiányzik. A kötéláncos alatt általában hálót feszítenek ki, ami felfogja őt, ha lezuhanna. Az a háló, ami a hívő embert képes fel-

fogni, egyedül Isten szeretete. Aki arra hagyatkozik, sokat kockáztathat, de mindig biztonságban van.

Síkra szállhat emberjogi szempontból meggyőrtökért, habár ezzel esetleg eljártssa legjobb barátja szimpátiáját. „Pazarolhatja” szabad idejét magányos emberek látogatására, ápolására, habár ezért sokan ostobának fogják tartani.

Pártját foghatja köztünk élő külföldieknek – akikről mások csak rossz vicceket gyártanak – akkor is, ha emiatt kiközösítik és teljesen magára marad.

Elkezdheti jól fizetett munkáját munkanélküliekkel megosztani és közben csekélyebb bevétellel megelégedni – akkor is, ha erre senki nem kényszeríti.

Hogyan lesz életképes a hit, ha semmi gyakorlati következmény nem származik belőle? És milyen módon valósuljanak meg az úgynevezett világmegváltók és propagandisták nagyobb igazságai, ha az egyesek nem kezdik hitüket a gyakorlatban megélni? A mi régióinkban ezért senkinek nem kell kockáztatnia az életét. Vannak más országok, ahol a keresztény hit gyakorlásának életveszélyes következményei vannak.

Mielőtt Martin Luther King megkezdte utolsó útját a feketék egyenjogúságáért folytatott erőszakmentes küzdelemben, melynek során merénylet áldozata lett, a következőket írta: „A hit nem szolgáltatja nekünk sem azt az illúziót, hogy a szenvedést és fájdalmat elkerülhetjük, sem afelől nem biztosít, hogy az élet drámai fordulatok és bonyodalmak nélküli színjáték. Inkább belső kiegyensúlyozottsággal vértéz fel, amire szükségünk van, hogy az elkerülhetetlen feszültségekkel, megterhelésekkel és félelmekkel szembe tudjunk nézni.”

Mi is csak úgy menekülünk meg, ha Jézus Krisztust hitben elfogadjuk megmentőnknek. Rajta kívül nincs szabadulás, nincs biztonság, nincs üdvösség. Ezért számunkra a hittel megtett döntés az élet legfontosabb merész lépése.

Hinni azt jelenti: elengedni és ugrani. Engedd el minden kétségedet, félelmedet, és tekintsd komoly kihívásnak a Mindenható biztonságot ígérő kegyelmét!

KEVÉS CSODÁT

Mi oly kevés csodát csodálunk,
pedig körülvesz számtalan.
A szívárványból pár szín látunk,
pedig minden szín benne van.

Füle Lajos

Krisztus elhívott követének
Arthur von Bergen önéletrajza
(Folytatás)

Szószerki munka

Szép, emlékezetes ünnepélyen szenteltek fel jövőbeli szolgálatomra evangélistának a Testvérközösségben. Az énekkar a 121. zsoltárt énekelte. Kifejezetten erre az alkalomra tanulták meg. Felszentelésemre a következő Igét kaptam: *Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el. (2Kor 21,9)* Az Ige üzenete és a testvér bátorító szavai mélyen szívembe és emlékezetembe vésődtek.

Az ünnepély után egy 5 év körüli fiúcska odalépett hozzám. Elöl ültem, Graf testvér mellett. A kisember minden félelem nélkül ölembe mászott és megkérdezte: „Mikor jössz legközelebb a postával hozzánk? A levélkihordó, aki most jár, nem akar koskikáztatni minket a kis postakocsival, ahogy te szoktál.”

Még mielőtt felelhettem volna, a fiúcska édesapja felfedezte a szökevényt és zavartan elvitte.

Hallotta a fia kérdését, és azt felelte: „Arthur nem jön többé hozzánk mint postás. Ő most már evangélista.”

Ez kicsit magas volt a fiú számára. Egy pillanating töprengett, aztán ismét elszabadult az apjától, és újra ott ült a térdemen. Nagyon komolyan rám nézett, és szomorúan kérdezte: „Ezentúl már csak a szószerken dolgozol? Pedig úgy szeretnénk, hogy megint hozzánk jöjj, és magaddal vigyél a postakocsiban.”

Akik hallották a kis jelenetet, azok számára vidám befejezése lett ez az ünnepélynek. Graf testvér is jól derült a gyermekén. Mosolyogva megjegyezte: „Látszik, hogy Arthur szereti a gyerekeket és meg tudja nyerni a bizalmukat.”

Máté 18,5-ben olvassuk Jézus szavait: *Aki egy ilyen gyermeket befogad az én nevemben, engem fogad be.*

Imameghallgatás 35 év múlva

Még élénken emlékezetemben van első evangélizációm La Sagne-ban. Magasan állt a hó, a tél mindent jeges markában tartott.

Megkérdeztem vendéglátóimat, tudnak-e valakiről a helységben, aki örülne a látogatásomnak.

„Igen, van egy nagymama, akiről az a hír járja, hogy hívő. Talán ő szívesen venne egy beszélgetést” – válaszolták.

Erre felkerestem az illetőt.

„Postás vagyok – mutatkoztam be –, és embereket keresek, akik szeretik a Megváltót.”

Az asszony szeme felragyogott.

„Ó, én szeretem az Urat, és Ő is szeret engem – bizonygatta. – Szeretett és megmosott bűneimből a vére által. Megtalált nagy nyomorúságomban, és minden vétkeimet megbocsátotta.”

Hát ezt szerettem volna pontosabban tudni.

„Hanem mondja meg egész őszintén, mennyi bűne maradt még?” – tudakoltam.

Az idős hölgy hamiskásan elmosolyodott, és feltett egy ellenkérdést. „Maga is járt iskolába?”

„Természetesen.”

„Tanulta azt is, hogy semmilyen tárgy nem lehet egyszerre két helyen?”

„Igen.”

„Szóval ha az Úr Jézus felvitte testében bűnemet az átokfára, akkor nekem nincs többé.”

„Ha ezt megtapasztalta és ilyen világosan bizonyosságot tud tenni róla, akkor kétségtelenül el tud mondani egy érdekes történetet” – biztattam.

„Szívesen megteszem – egyezett bele készségesen. – Sok évvel ezelőtt jött egy prédikátor ide a falunkba. Isten Igéjét hirdette, ahogy azelőtt még soha nem hallottuk. Sokan megtértek, és békességre találtak Istennel.

Egy ideig a prédikátor rendszeresen járt, aztán hirtelen elmaradt, és megtudtuk, hogy meghalt.

Ahogy telt az idő, a hívők kis csoportja egyre zsugorodott. Néhányan elköltöztek, mások elvesztették a boldogságot, amit Jézusban találtak. Végül már csak én maradtam egyedül. Mivel nem volt prédikátor többé, istentiszteletre jártam, mint mindenki a faluban. Ott a prédikációban egyszer azt hallottam: *’Jézus így tanított: Akit a Fiú megszabadít, az valószínűleg szabad.’*

Persze ennek nagyon örültem, de az igehirdető így folytatta: *’Viszont amíg test és vér vagyunk, nem lehetünk szabadok.’*

Rögtön félbeszakítottam: *’Amit Jézus annak idején mondott, az ma is igaz.’*

Más alkalommal ezt hallottam a prédikációban: *’Akiben (vagyis Jézus Krisztusban) van a mi váltságunk az Ő vére által, bűneinknek bocsánata. Azonban csak a mennyben leszünk igazán megváltottak.’*

Megint közbeszóltam: *’Úgy beszéljen, ahogy a Biblia mondja: meg vagyok váltva!’*

Kicsit később jött egy látogató, aki megintett, hogy nem szabad ellenkezni a prédikátorral és megzavarnom az istentiszteletet.

’Jól van, csendben maradok – ígértem –, csak hogy nem ugyanazt hisszük.’

’Micsoda? – szörnyedt el a látogató. – De hiszen mindnyájunknak ugyanaz az Istenünk és ugyanaz a hitünk.’

’Nem – tiltakoztam. – Jézus megszabadít, és ti ezt nem hiszitek.’

Attól a naptól kezdve imádkoztam, hogy küldjön Isten valakit hozzám, aki megerősít abban, hogy van szabadulás, és aki úgy hisz, ahogy a Biblia mondja. És ma, miután eljött, úgy tekintem ezt, mint sok éves imáim meghallgatását.”

„Mióta imádkozott anélkül, hogy ilyen személyt talált volna?” – kérdeztem feszült érdeklődéssel.

Kicsit félrehajtotta a fejét, elgondolkodott, s végül így felelt: „Van annak már vagy 35 éve.”

Elámultam. Ez az egyszerű asszony ennyi év alatt megmaradt Krisztusban, az üdvösségben.

Minden emberi ész által fogalmazott tanítás elenére nem hagyta, hogy elrabolják tőle azt az értéket, amit megtérésekor és újjászületésekor kapott.

Megtapasztalta, amit a költő mond: *Csodálatos az Úr neve, övéinek oly csodálatos.*

Úgy szerette Isten a világot...

Az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvben olvastunk az athéniokról, akik mindig valami újdonság után sóvárogtak. Kíváncsiságuk adott alkalmat Pál apostolnak, hogy beszédet tartson az areopaguson. A mai ember is szereti az újdonságot, ami néha egyenesen szárnyra kel. Mikor a postánál bejelentettem, hogy evangélista leszek, a hír futótűzként terjedt. Micsoda? Von Bergen evangélista lesz? Egy asszony meg is bízott mindjárt egy evangéliumi feladattal.

„Hallottad, hogy az öreg Müllerné kórházban van? Menj és látogasd meg!” – adta ki az utasítást.

A hangja minden kétséget kizárt: nem kérést jelentet, hanem parancsot. Müllerné idős hölgy volt, akit nagyon jól ismertem. Amikor az összejövételre mentem, mindig a háza előtt haladtam el. Mennyi hibát talált a kegyesekben, a bibliaórásokban! Nem valami nagy lelkesedéssel indultam hozzá.

A köszöntésemet figyelmen kívül hagyva így szólt: „Nem tudom, maga kicsoda.”

„De hiszen mi ismerjük egymást” – tiltakoztam.

Végül is a falunkban csak kétszáz ember lakott, és mindenki mindenkit ismert. De Müllerné a fejét rázta. Mégis elővettem a Bibliámat, és elolvastam neki a szép Igét János 3,16-ból: *Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*

Rövid imádság után elbúcsúztam és arra gondoltam: „Ez az asszony már senkit nem ismer. Én mindenesetre elvégeztem a feladatomat.”

Pár nap múlva megkérdezett egy hívő nőtestvér: „Látogattad Müllernét? Jártam nála és elmesélte: 'Itt volt nálam egy fiatalember, olvasott a Bibliából és imádkozott. Bárcsak jönne még egyszer!' Arra gondoltam, hogy csak te lehettél.”

Ismét elindultam hát a beteghez, de mintha most sem ismert volna meg. Újra elolvastam János 3,16-ot, imádkoztam és eljöttem tőle. Hasonló módon jártam nála többször, de látszólag sosem emlékezett az előző alkalmakra. Viszont amikor egyszer éppen búcsúzni akartam, megszólalt: „Annyi szépet mondott nekem. Mondhatok én is valami szépet magának?”

„Természetesen” – feleltem, és ámulva hallottam, hogy tisztán, világosan mondja az Igét: *Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.* Hát nem szép ez?” – tette hozzá.

Meg akartam vizsgálni, hogy valóban hittel felfogta-e a mondottakat.

„Ez akkor lenne szép, ha számunkra is érvényes volna – szóltam. – Bizonyosan kell tudni, hogy vonatkozik-e ránk is.”

Az asszony felfortyant, és figyelmeztetően felfemelte az ujját.

„Idehallgasson! *Úgy szerette Isten a világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta* – jól figyeljen –, *hogy én és mindenki, aki csak hisz benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen* – ismételte a bibliai verset a maga saját verziójában. – Meri azt állítani, hogy ez rám nem vonatkozik?”

Még aznap közölte velem egy hívő nőtestvér: „Müllerné megzavarodott. Amikor nála jártam, kijelentette, hogy most már ő is a *coeur pur* (tisztá szívű) csoporthoz tartozik, és hamarosan a mennybe fog menni.”

Müllerné egyáltalán nem zavarodott meg, hanem a lelke megmentése lett világos előtte.

Isten csodájának láttam, hogy tudta ez az idős asszony még megragadni Krisztusban az üdvösséget, és a maga számára igénybe venni. Együtt örvendeztünk. Ottlétem után még három napig élt, és minden látogatójának elmondta, hogy mint megmentett ember mehet haza a Megváltójához.

A veje kommunistának vallotta magát, és nagyon haragudott, mikor ezt hallotta. Viszont amikor ő is halálos ágyán feküdt, megemlékezett az anyósáról. Szintén elrendezte az életét, és elfogadta Jézus Krisztust Urának és Megváltójának.

Bizonyosságot tett róla: „A Megváltó, aki anyósomat megmentette, elfogadott engem is.”

Jézus maga mondja: *Jöjjetek éh hozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelettek, és én megnyugtatlak titeket (Máté 11,28).*

Költözés Delémont-ba

Rozi gyermekei lassan felnőttek, nem nagyon volt szükségük többé a nagybácsira mint pótapára. 1970-ben a közösség gondnokot keresett a delémont-i gyülekezeti ház számára. Mint evangélista feladatomban láttam ezt a munkát, Mickeli is egyetértett vele, így aztán elfogadtuk a hívást erre a szolgálatra. Delémont-ban nem volt csupa napsütés az életünk. Már 3 hónappal az odaköltözésünk után depresszió lépett fel Mickelinél, ami aztán sok éven át újra meg újra gyötörte. Sötét időket éltem át, de a mennyei Atya erőt adott hozzá. A fájdalmas tapasztalatok megszilárdították hitemet Istenben, elmélyítették a vele való közösséget és a tőle való függést. Saját tapasztalataimon keresztül mély megértést nyertem más szenvedők iránt. Nem hiába mondja a Biblia 2Kor 1,4-ben: *Isten, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhatunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket.*

Bizonyoságot tehetek róla: Isten minden problémában adott erőt és örömet, habár igen sötét mélységeket kellett megjárunk. Az Úr nem hagyja ki a bajokat gyermekei életéből sem, de tudhatjuk, hogy csak a javunkat tartja szem előtt. Isten bölcsessége magasabb, mint a mi földi bölcsességünk. Mert Ő az örök, dicsőséges célra tekint.

Mennyei bankár – gyermeki bizalom

„Minden gondotokat Őreá vessétek, mert neki gondja van reátok” – biztosít minket Péter apostol az 1. levelében. Ezzel a csodálatos ígérettel bátorít a mennyei Atya, hogy minden helyzetben bízzunk benne. Az ilyen vigasztaló szavakat néha nagyon könnyű ajkunkra venni, főleg ha nem vagyunk érintettek. De mi van, ha Isten nem avatkozik bele a kritikus helyzetbe, ha a kiadások lassan de biztosan meghaladják a bevételt? Ilyenkor nem egyszerű követni a fenti tanácsot.

Nagyon nehéz időközönként mentünk keresztül. Drága feleségem különösen szakácművészetével szolgált a gyülekezetnek főleg az én szolgálataim alatt, míg elviselhetetlen idegfájdalmi véget nem vetettek aktivitásának. Az állandó szenvedés következtében súlyos depresszióba esett, és úgy tűnt, mintha Isten nem válaszolna az imáinkra. Igénybe kellett vennünk az orvos segítségét, aki a feleségemet beutalta a klinikára. Hosszú időbe telt, mire javulás jelentkezett. Kéthetenként számla repült a házamba a klinikáról. Az összeg általában egész havi fizetésemet jelentette. Jelentkeztem az egészségügyi biztosítónál, de mivel magánklinikát választottunk, az egészségügyi pénztár nem akart fizetni. Mély levertség lett úrrá rajtam.

„Meddig tudsz még bírod még anyagiakkal?” – kérdezte az értelmem.

A gond állandó kísérőm lett, és agyon akart nyomni.

Egy napon, mikor kiléptem a házból, hogy elinduljak összejövetelt tartani, így szóltam mennyei Atyámhoz: „Megtérésemkor átadtam neked egész életemet, és amim csak volt, beleértve a pénztárcámat is. Most, miután kiürült, neked kell gondoskodnod róla, hogyan legyen tovább.”

Igehirdetés közben teljesen megfeledkeztem pénzügyi helyzetemről. Amikor három nap múlva hazatértem, rengeteg postát találtam a levélsekrényben. Az első boríték további súlyos számlát tartalmazott a klinikáról, és a gondok ismét fel akartak támadni. A második levél nem postán keresztül érkezett. Nagyobb értékű külföldi bankjegy volt benne, és egy lap ezekkel a szavakkal: „Feleséged klinikai kiadásaira.” Mikor ezt a bankjegyet beváltottam, pontosan annyi pénzt kaptam, amennyivel a klinikának tartoztam. Így mutatta meg Isten, még mielőtt elfogyott a pénzem, hogy gondoskodni akar rólam. Habár a feleségem betegségébe nem avatkozott bele, és évek folyamán még gyakran kellett a klinikai ke-

zelést igénybe vennie, Isten megadta a szükséges összeget. Soha nem kellett kölcsön kérnem. Az Úr hűséges Atyja gyermekeinek. Nagyon tudom ajánlani a teljesen benne bízó életet.

Bizalmunk azonban még nagyobb próba alá került. Isten megengedi a betegséget és próbát, hogy megtanuljunk jobban megérteni másokat. A következő évek alatt Mickelit a térdizületei miatt is kezelni kellett. A fájdalmak minden gyógyászati beavatkozás ellenére állandóan fokozódtak.

Egy orvos hűvös hangon kioktatta a feleségemet: „Használjon botot! Később majd mankóra lesz szüksége, de készüljön fel arra is, hogy hosszú távon tolókokocsira fog szorulni.”

Mikor feleségem erről beszámolt, könnyekben tört ki és zokogva mondta: „Akkor hát semmire sem vagyok már jó!”

Szinte alig tudtam vigasztalni. Az orvos prognózisa sajnos valóság lett. Mikor előjelzése egymás után bekövetkeztek, Isten megadta a szükséges erőt mindkettőnknek, hogy elhordozzuk. Mickeli felhasználta fogyó erejét, amennyire tudta. Különösen a főzés iránti kedvét nem vesztette el, s habár nem gyermeksereg számára alkalmazta, de elegendő volt ketőnknek.

Ha látogató jött, gyakran mondta: „Sokat már nem tehetek, férjemnek azonban még minden nap főzök.”

Ez a képessége és öröme meg is maradt élete végéig.

Utolsó vasárnapján még eljött velem az összejövetelre.

Ahogy átsegítettem őt az autóból a tolószékbe, így szólt hozzám: „Szinte azt hiszem, büszke vagy rá, hogy tolószékben tologathatsz.”

„Ha másképp nem megy, örülök, hogy legalább ilyen módon magammal hozhatlak” – feleltem.

Igen, megtapasztaltuk Isten ígését. *Amilyenek a napok, olyan a te erőd.* Mickeli földi napjai – bár hosszú szenvedés után – végül mégis hirtelen és váratlanul értek véget. Nyugtalan volt, emiatt kétszer kiesett a tolószékből. Ezeket a baleseteket néhány kék folttal megúsza ugyan, de végül harmadszor is kizuhant. A fejét keményen beverte a padlóba. A következmény agyvérzés lett, mely néhány órán belül végzett vele.

Húsz rappen

Ha az ember tavasszal előkészíti a kertet vetésre, az aratás reményében teszi. Olyan munka volt ez, amit normális körülmények közt szívesen végeztem, de ezen a tavaszon több dolog rám terhelődött. Nagy kertemben dolgozgatva úgy éreztem, mintha a görögnyökök nehezebbek lennének, mint máskor. Feleségem idegfájdalmi ismét elviselhetetlenné váltak, úgyhogy a klinikára került. A helyzet nagyon megterhelt. Az aratás reménye nem adott szárnyat a

munkámnak. Hogyan lesz tovább? Jövőmet meglehetősen szürkének, ködösnek láttam.

Mielőtt azonban a gondjaim még mélyebbre nyomtak volna, eszembe jutott az isteni tanács: *Hívj segítségül engem a nyomorúság idején (Zsolt 50,15)*. Így hát munka közben Istenhez kiáltottam segítségért. Rövid időn belül jött a segítség, de teljesen más módon, mint ahogy elképzeltem.

Ásás közben találtam a földben egy pénzdarabot. Mérete után ítélve 20 rappenes érme lehetett. Kiböngészni nem tudtam az elszennyeződött, korrodált fémen az írást. Rövid idővel később a fiam, Wilfred jött a kertbe, és megmutattam neki az érmét.

Érdeklődve kérdezte: „Melyik évből való?”

„Nem lehet kiolvasni. Tisztítsd meg alaposan, talán el tudod olvasni az évjáratot” – tanácsoltam.

A fiú azonnal el is tűnt a pénzzel a házban. Ott buzgón súrolta, tisztogatta. Én a kertben maradtam, és tovább küszködtem nyomasztó gondolataimmal.

Wilfred nagy boldogan tért vissza és már mesziről kiabálta: „Ki tudom olvasni, papa! 1895-ből való. Ez egy csodálatosan szép darab a gyűjteményem számára.”

Öröme megvidámított, és kisegített töprengésből. Osztottam Wilfred boldogságában és megígértem: „Ha még egy pénz előkerül, a tied lesz!”

Miközben tovább dolgoztam, a mennyei Atya világossá tette a példázatot. Isten megtalált engem a bűn szennyében. Átadott Fiának, Jézus Krisztusnak, aki szeretett és megmosott bűneimből drága vérével. És így megtisztítva, örömmel állított oda az Atya elé, szentül, feddhetetlenül, szeplő nélkül.

Azt kérdeztem magamban: „Örül vajon a mennyei Atya nekem is, ahogy én örültem fiammal együtt a megtalált pénznek?” Eszembe jutott az énekvers, mely így szól: „Tekintete ragyogva nyugszik rajtam.”

Ezzel megváltozott a szemléletem. Láttam újra, mennyi mindent kaptam az Úrtól, és a jövőt illetően is bízni tudtam Jézusban.

Autószakértő

Evangélista szolgálatom miatt sokat utaztam. Kéthetenként kaptam a beosztást, hogy mikor és hol kell összejövetelt tartanom.

Feleséggel eleve megegyeztünk, hogy minden szolgálatot úgy tekintünk, mintha Isten maga bízta volna ránk. Így aztán valamennyi beosztásnak örülni tudtam. Egyszer Barschwandban kellett evangélizálnom, meredek hegy tetején egy eldugott helységben.

Előtte felhívott Graf testvér, aki az evangélistákat akkoriban a különböző szolgálatokra beosztotta, és közölte velem: „Ha Barschwandban tartod az evangélizációt, autóval kell menned. Viszont a hegyen nem tudsz éjszakázni, hanem esténként le kell jönnöd Wydibühlbe, az üdülőbe.

Minden tétovázás nélkül feleltem: „Igen, készséggel.”

Csak későn jutott eszembe, hogy autóm az utóbbi időben nem jól működött, tulajdonképpen javításra szorult. Amikor vasárnap, mielőtt Barschwandba kellett mennem hazafelé hajtottam, a kocsí egyre lassabban ment. Végül már csak 20 kilométeres sebességgel vánszorgott a sima úton. Mikor emelkedőhöz érkeztem, beszédbe elegyedtem mennyei Atyámmal.

„Ha Graf testvér beosztását a te kezedből veszem – mondtam –, akkor neked kell törődnöd az autómmal.”

Ennek ellenére tovább gyöttrődtem gondolatban, hogy miképpen oldjam meg ezt a problémát, de semmi eredményre nem jutottam. Ismét imába menekültem. Rátapostam a gázpedálra, tövig lenyomtam, ellenben az autó csak 20 kilométeres sebességgel döcögött. De Isten most egy pillanat alatt közbelépett. A kocsí hirtelen megugrott, és ettől a pillanattól kezdve jobban ment, mint valaha. Egész hét alatt minden nehézség nélkül tudtam hegyre fel és hegyről lefelé hajtani. Mennyei Atyánk autószakértőként is működik, ha akaratának teljesüléséről van szó.

(Folyt. köv.)

Meglepő felfedezés

Ki kellett rámolnunk a lakását egy idős rokonunknak, akinek senki más hozzátartozója nem volt. Évekkel ezelőtt kifizettük egy számláját, mivel anyagilag teljesen a padlóra került. A villanyfűtése felmondta a szolgálatot, és akkor éppen borzasztó hideg volt. A jó nagy összeget – 3167 eurót – részletekben akarta törleszteni. Sajnos azonban nem lett ebből semmi. Azután is, hogy figyelmeztettük a pénzre, és megígérte, hogy át fogja utalni, a számlánk üres maradt. Végül feladtuk a reményt, hogy a pénzünkben valaha viszontlátunk valamit.

Közben öt év és kilenc hónap telt el. Az öregúr, akivel nem sok kapcsolatunk volt, meghalt agyvérzésben. Mivel egyetlen rokonai voltunk, ránk hárult a feladat, hogy a lakását kiüresítsük. Óriási munka várt ránk: négy szoba, konyha, fürdő, a padlás és két pincehelyiség. Soha nem gondoltam volna, hogy magányos embernek ennyi mindenre van szüksége. De hát szenvedélyes gyűjtőgőz volt.

Hogy mi mindent nem fedeztünk fel! A padlásra régi egyenruhát találtunk az első világháború idejéből a hozzá tartozó sisakkal és karddal. A gerendák közé kis kaliberű puska volt rejtve. A pincében a polcokon befőttes üvegek álltak 1934-es évjáratú málnaszelével és eperlekvár 1944-ből. Üvegek sorakoztak réges-régi borral, amit valószínűleg még ő maga készített koszmétéből. A 93 éves férfi megtartotta elhunyt kislányának első bébicipójét. S ha a régi újságok és levelek halmazára gondolok, még ma is mély lélegzetet kell vennem.

Az öreg szekrényei zsúfolásig tömve voltak. Feleségének – aki 17 évvel ezelőtt meghalt – összes ruháját megőrizte. Legérdekesebbek voltak a kalapok: széles karimájúak vörös szalaggal, hosszú strucctollal, feketék, szürkék, lilák és fehérek. A kabátokat, amik válogatás nélkül a foteleken és ágyakon heverték, meg sem számoltam, de az összes zsebbe bele néztem, hátha találok bennük valami értékeset.

Valahányszor egy négyzetméter területtel végeztünk, a fiaim diadallal felkiáltottak: „Halleluja! Egy darabot megint befejeztünk!” Még az öreg fogsort is, ami nyilván a feleségéé volt, megtaláltuk egy dobozban. Azonkívül megemlíteném a ládákat a háborúból maradt kenőszappannal, és az amerikai asztronauták élelmének dobozait. Csokoládék táblaszáma, avas mogyoróvaj, kétszersült és penészes kolbász volt összegyűjtve a szekrények alatt.

Elképzeltelhetlen, hogy tudott valaki ilyen káoszban élni. Végül lecipeltük a lépcsőn az öreg bútorokat. Mikor a matracokat kiemeltük az ágyból, nem akartam hinni a szememnek. Alattuk egy csomó bankjegy feküdt, kicsik és nagyok. A gyerekek ámulnak, és azonnal sorolni kezdték a kívánságaikat. A pénzt megszámlolva kiderült, hogy pontosan az az összeg, amit a fűtőberendezésre kölcsönöztünk. Miután mi voltunk az öregúr egyetlen rokonai, magunkhoz vettük a pénzt. Kielégítést kaptunk a fáradozásunkért. Vacsora közben a gyerekek vidáman megjegyezték: „Mama, figyelj jól, amikor a régi újságokat válogatod, hátha milliókat találsz köztük!” Hiába igyekeztem, sajnos további érték nem került elő.

Hanem ezen a napon elkezdtem otthon az értéktelen és felesleges dolgoktól szabadulni. Gyermekeimnek nem akartam ilyen káoszt hátrahagyni.

A mi matracaink alatt a mai napig nem találhatók bankjegyek. Ha valami felesleges pénzem van, szívesen a gyermekeimnek adom. Így még életemben köszönetet kapok érte.

L. B.

Bizonyágtétel

Ma igen sok ember lesz munkanélküli. A szívekben nő az aggodalom: Mi lesz a családommal, miből fogunk megélni? Mint négy éve munkanélküli édesanya szeretnék bizonyosságot tenni róla, hogyan váltotta be ígéretét az Úr, megáldva a keveset.

Háromévi leszámolás után keresőképtelenné nyilvánítottak. A törvény szerint munkanélküli segílyt nem kaphattam, munkahelyem nem volt. Ismerőseim sürgetésére több helyre írtam, de mindenhol elutasító választ kaptam annak ellenére, hogy 23 évig dolgoztam egy munkahelyen. Nekem békeségem volt, az Úr Jézust kértem, hogy mutassa meg, mi az Ő akarata. Ezt a választ kaptam: „... *elégedjétek meg azzal, amitek van, mert ő mondotta: Nem hagylak el sem el nem távozom tőled.*” Megértettem, hogy meg kell elégednem, az Úr velem van, Ő majd gondoskodik rólunk.

Négyfős családom részére (fiaim 18-20 évesek) egy fizetés elég szűkös volt a kiadásokhoz képest. Imában az Úrhoz fordultam, kértem, hogy segítsen beosztani a keveset, tartson vissza felesleges kiadásától, vezessen a vásárlásban, főzésben, mindennapi dolgokban. Sok hiábavaló dologtól szabadultam meg, amiért igen hálás a szívem. Pál apostol példája is biztatott: „*Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségéteket az Ő gazdagsága szerint a Krisztus Jézusban*” (Fil 4,19).

A próbák és kísértések nem szűntek meg, de tudtam, hogy van segítség. Sokszor intett az Ige: „*Semmi felől ne aggódjatok...*” (Fil 4,6). Majd ismét: „... *jól tudja a ti menyeyei Atyátok, hogy mindezekre szükségéteket van. Hanem keressétek először Istennek országát és az Ő igazságát, és ezek mind megadatnak néktek!*” (Mát 6,32-33.) Ez mind valóság lett az életemben, és ma is az. Hittel és reménységgel tekintek felfelé, hálás a szívem, mert tudom, hogy az Úr gondoskodó szeretete vesz körül testi és lelki értelemben.

Ez alatt a négy év alatt megértettem és tudom, hogy nem a pénz old meg mindent. Az csupán szükséges rossz, mely uralkodni akar, pedig sok mindent – a legfontosabbakat – nem lehet megvenni rajta (szeretetet, békességet, nyugalmat).

„*Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, mely után sóvárognán némelyek eltévelyedtek a hittől, és magukat általszegeztek sok fájdalommal*” (1Tim 6,10).

Talán többen felvetik a kérdést: hogyan lehet pénz nélkül megélni? Szükség van a pénzre, de első helyen álljon az Úr, mert: „*Az igaz pedig hitből él...*” (Zsid 10,38).

Lehet, hogy téged is nehéz problémák, gondok terhelnek. Isten Igéje biztat: „*Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem*” (Zsolt 50,15).

Kívánom, hogy életed mottója legyen: „*Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az eget és földet*” (Zsolt 121,2).

Révész Andrásné

Ma is történnek csodák

Vannak emberi sorsok, amik izgalmasabbak, mint a krimik a televízióban, és Isten oly csodálatosan tudja igazgatni valakinek az útját, hogy szebben nem is lehetne. Krisztus követőinek kiváltsága, ha ilyen történetben részt vehetnek.

Mintha ma lenne, úgy emlékszem rá – egy este házi bibliakörünk végén odalépett hozzám egy fiatal gazda és bejelentette: „Holnap magammal hozom a zsarolót.”

Borzasztóan megrémültem, az ijedségtől szólni sem tudtam. Csak miután a vendégek eltávoztak, tört ki belőlem a felháborodás. „Erről szó sem lehet – eresztettem ki hangomat a férjem felé. – Ez a gazfickó nem jöhet a házunkba. Kicsi gyermekeink van-

nak, már a gondolatára is remegni kezdek. Tudod, hogy egyébként vendégszerető vagyok, de mindennek van határa. Tartsd távol tőlünk ezt az embert!”

Mi váltotta ki bennem ezt az elszörnyedést? Városunkban már hetek óta nagy nyugtalanság uralkodott. Az újságok szinte minden reggel címlapon közölték a legfrissebb híreket. „Gyárigazgatót fenyegettek. Pénzátadás nem sikerült. A zsaroló nyomtalanul elmenekült.”

Az emberek állandó félelemben éltek. Anyák nem merték gyermekeiket egyedül az utcára engedni. Attól rettegetek, hogy áldozatai lesznek ennek az örültnek, aki több levélben megfenyegetett egy vállalkozót, hogy két gyermekét elteszi láb alól, ha bizonyos összeget meg nem kap tőle. Akár megrendelheti a koporsót máris, ha vonakodik a kérést teljesíteni. Kétszer raktak már le hamis pénzt a pontosan meghatározott helyen, de a zsaroló mindkét alkalommal elmenekült a rendőrség elől. A szolgálattevő személyeknek ez óriási leégést jelentett. A felháborodás és megvetés hullámai ilyen brutális alakokkal szemben magasra csaptak. Harmadszorra a tettesnek nem volt szabad eliszkolnia.

A rendőrség a pénz átadásának helyét egy építkezési szerelvényvel közelítette meg, amiben többen elrejtöztek és éjjel-nappal készenlétben álltak. A pénzt tartalmazó levélre kábelt szereltek, s azt hóval befedték. A boríték érintésére csengő szólalt meg az építkezési kocsiban. Ez adta a rendőröknek a jelt a bevetésre.

Egy éjszaka aztán – csontfagyasztó hidegben – kattant a csapda. Több napi várakozás után a zsaroló mégis megjelent, hogy zsákmányát elvigye. Első érintésre megszólalt a szerelvényben a csengő, a rendőrök előrohantak, világító rakétákat lőttek fel, és átkutatták a területet. A hirtelen fénytől megriadva és elvakítva a tettes árokba ugrott, s ott addig lapult, míg a rakéták fénye ki nem aludt. Aztán felpattant, és árkon-bokron, mezőn, réten keresztül – úgy tűnik, jó helyismerete volt – harmadszor is sikerült üldözői elől elmenekülnie. Most azonban egyértelmű nyomok maradtak utána. A hóban hagyott lábnyomaiból a zsaruk következtettek a nagyságára. Valamelyik kerítésen szövetfoszlányokat találtak. Az irányt is meg tudták határozni: A szomszéd faluba vezetett a cipő nyoma, ott azonban hirtelen eltűnt. Az illető valószínűleg zokniban futott tovább.

Nagy volt az izgalom a kis helység lakói közt. Szinte az összes férfit megidéztek a polgármesteri hivatalba. Ujjlenyomatot vettek, íráspróbát készítettek, regisztrálták az alakot, a testmagasságot. Bizonyos esetekben még házkutatást is tartottak. Persze mindenki felháborodott és megalázva érezte magát. Két nap múlva letartóztattak egy gyanúsítottat. A bizonyítékok olyan világosak voltak, hogy hosszas kihallgatás után az ember beismerő vallomást tett. Vizsgálati fogságba került, mivel azonban nem állt

fenn szökés esélye, szabadlábban várakozhatott perének lefolytatására.

A már említett fiatal gazdánk abban a faluban lakott. Nem sokkal korábban tért meg és indult el az Úr Jézus követésére. Krisztus iránti szeretet indította, hogy törődjön a rossz útra került fiatalemberrel. „Jézus bízott meg – mondta később nekem –, hogy foglalkozzam ezzel a zsarolóval. Szíven talált És 58,7 igéje: '... a szegény bujdosókat házadba bevegyed...' Ugyanis a faluban senki szóba sem akart állni a szerencsétlen emberrel. Aki csak messziről meglátta, nagy ívben elkerülte. Volt olyan, aki oda-köpött a lába elé, ha az utcán vagy a boltban találkozott vele.”

Nekem imponált a fiatal férfi bátor hozzáállása, de az érveimet nem tudta egykönnyen elhallgattatni. Túl mély volt bennem az aggodalom gyermekeim miatt. Férjem megértette a szorongásomat, ugyanakkor látta a nagy missziói lehetőséget, hogy Jézus Krisztust megismertessük az ilyen megbotlott emberrel. „Bízunk Jézusban – nyugtatgatott –, Ő megőrizhet, és ezen felül megajándékozhat azzal a nagy örömmel is, hogy ezt a fiatalembert odavezethetjük hozzá.”

Beláttam, hogy férjemnek igaza van, megadtam magam, és feszülten vártam, a következő bibliaórát.

Állandóan fejemben forgott ennek az embernek a története, amit a sajtóból ismertem. Imádkozni kezdtem érte. A gyermekeim miatti félelem is ösztökölt erre. Különös, mennyire megváltoztatta az imádság belső magatartásomat. A tettest egyszerre nem csupán megvetnivaló gonosztevőnek láttam, hanem olyan embernek, akit Isten határtalanul szeret s akiért Krisztus az életét adta. Így munkált bennem Isten bizonyos felszabadulást a félelemtől, és nyugalmat az elkövetkezendőkkel kapcsolatban.

Axel Möller (név megváltoztatva) megérkezett. Félénken és kissé bizalmatlanul vizsgálta a jelenlevőket. Különösen a fiatal lányok vidám, szeretetteljes viselkedése tetszett neki látszólag. Ettől kezdve rendszeresen jött. Rajtunk kívül senki nem tudott a múltjáról. Teljes bizalommal kezelték, és ez láthatóan jót tett neki.

Hónapok teltek el. Megtörtént a tárgyalás. Axelt közel háromévi börtönre ítélték.

A rács mögé indulás előtti este még egyszer megjelent nálunk. Vadonatúj, bőrbe kötött Bibliát vásárolt, mert tapasztalta köztünk, milyen erőforrás árad ebből a könyvből. Jézus Krisztus megérintette és foglyul ejtette.

Megmutattam, hol talál meg bizonyos Igéket az Ó- és Újtestamentumban, és adtam neki egy biblia-olvasó kalauzt. Azon az estén nyíltan beszélünk a vétkérről is, s hogy Isten hajlandó neki megbocsátani. Megígértük, hogy rendszeresen fogjuk látogatni a börtönben. Főleg azonban kitartóan akartunk imádkozni érte. Amikor késő éjjel távozott, keményen

megszorította a kezünket. A könnyeit nem is palástolta.

Így kísértük el Axelt nehéz útján a börtön rácsa mögé. Bízunk benne, hogy Isten munkálkodni fog rajta, és a Krisztusban való új élet titkát megnyitja előtte.

Lelkigondozói igazolványunk lehetővé tette, hogy rendszeresen látogassuk őt. Értékes idő volt minden alkalommal, amit közösen a Biblia mellett töltöttünk. Axel lassan kiismerte magát a Szentírásban, és készségét az evangélium iránt határozottan érezni lehetett.

Körülbelül két év után szabadságot kapott. Városunkban éppen sátor-evangélizáció folyt. Az egyik esti összejövetel végén a bejáratnál beszélgettünk a hallottakról.

„Axel – mondtam –, döntsön Jézus Krisztus mellett, adja át az életét.”

„Ugyan – felelte leverten –, semmi értelme. Úgysem tudnék kitartani. Hiszen tudja, ki vagyok. Minek kezdjem el egyáltalán?”

„Egyikünk sem képes kitartani. Mindnyájan ingtag, dacos, kételkedő emberek vagyunk. Ha Jézus nem segít, sosem érünk célba. De az Úr megígérte, hogy nem hagy minket félúton elesve maradni, hanem felemel és befejezi munkáját rajtunk. Erre szabad magának is építenie.”

A fiú elcsendesedett és a szavaimat mérlegelte. Rövid ideig tartó tétovázás után bólintott. „Igaza van. Bevallom Jézusnak a vétkeimet és befogadom az életembe. Legyen az én Uram s tegyen velem, amit akar.”

Visszakísértem Axelt a sátorba, ahol fiatal barátunk egy lelkigondozóval folytatott hosszú beszélgetés után átadta egész életét a Megváltónak. Ezalatt én kint váraкоztam egy fának támaszkodva, és valójában fel sem tudtam fogni a csodát. Most, hogy Isten meghallgatta imáimat, csak ámultam. Az örömtől éjjel sokáig képtelen voltam elaludni. Csak dadogtam: „Atyám, Axel mint a Te gyermeked megy vissza a cellába. Őrizd őt és segítsd, hogy bátran megvalljon téged a foglyok között.”

Axel élete ma is csoda előttem. Hűséges maradt, bizonyosságot tett Uráról. Esténként bibliai történeteket olvasott fogolytársainak és imádkozott velük. A kis ébresztő írásokat, amiket beküldünk neki, először mindig társainak adta oda, mert attól félt, hogy esetleg elbocsátják őket, mielőtt Jézust megismerhették volna. Teljesen „szétolvasva” kapta vissza mindig a könyveket.

Miután letöltötte a büntetését, Axel egy időre hozzánk került. Munkát szereztünk neki hívő embekeknél. Mestervizsgát tett egy iparágban. Ma Isten országának valamelyik területén munkatárs és felelősségteljes szolgálatot végez. Az Úr drága hívő feleséget rendelt mellé, és házasságukat két gyermekkel áldotta meg.

Jézus kikiáltotta a győzelmet. Axel elrontott élete felett. Kimondhatatlanul boldog vagyok, hogy ebben a győzelemben részem lehetett. L. B.

Utolsó pillanatban

Zsuzsának furcsa érzése volt. Kéthetente látogatta barátnőjét, Erzsit, egy idős hölgyet. Két nappal ez előtt járt nála. Mégis felvette most a telefonkagylót, felhívta a barátnőjét és bejelentette: „Azonnal ott leszek nálad!”

Erzsinek még annyi ideje sem volt, hogy az okot megkérdezze, máris hallotta a foglalt jelzést. Zsuzsa nagyon gyorsan letette a kagylót. „Furcsa – gondolta Erzsi –, ilyesmi még soha nem fordult elő. Mi történhetett?”

Amikor rövid idő múlva csengettek, Erzsi meglepődött. „Hát ez hamar volt” – gondolta, és örömmel nyitotta az ajtót. Azonban ámulatára nem a barátnője állt kint, hanem egy idegen férfi. „Adna nekem egy pohár vizet?” – kérte az illető. „Természetesen, egy pillanat, máris hozom” – felelte Erzsi. Pár lépést tett a konyha felé, azonban észrevette, hogy a férfi követi, és már a szoba közepén áll. Az asszonyt szorongás fogta el. Mit akarhat tőle az illető? Kicsinek, tehetetlennek érezte magát a természetes alak mellett, azonkívül öregnek, elesettnek. Rémület szállt minden tagjába. Semmi eséllyel nem számolhatott, még a kiáltással sem ért volna cél. Csupa hozzá hasonló öreg lakott a házban, méghozzá nagyothallók. Óvatosan hátrált egy lépést. „Mit akar tulajdonképpen?” – nyögte ki reszketve, amikor az ajtóban megjelent Zsuzsa, a barátnője. Minden további nélkül be tudott jönni a csupán betámasztott ajtón keresztül. Csodálatos időzítés! Erzsi megkönnyebbülve hozott egy pohár vizet. A férfi megköszönte és eltávozott.

Megmenekülés volt ez a legnagyobb veszély utolsó pillanatában. Erzsinek egy csapásra világos lett, miért jött barátnője olyan hirtelen soron kívül.

„Teljesen váratlanul olyan érzésem támadt, hogy bajban vagy – magyarázta Zsuzsa a még mindig rémült háziasszonynak. – Először azt hittem, hogy csak képzelődöm. De mikor a benyomás egyre sürgetőbb lett, egyszerűen nem tehettem mást, jönnöm kellett.”

Később megtudták, hogy a gyanús férfi és cimborája a szomszédságban ugyanilyen módon megtámadtak idős embereket, és kirabolták őket. A két asszony együtt adott hálát Isten csodálatos védelméért. B. H.

Pozitív istentagadás

Mose Löb rabbi mondta: „Nincs az emberben semmi tulajdonság, semmi erő, amit a Mindenható cél nélkül teremtetett volna. Az összes alantas és elvetendő tulajdonság is – megnemesítve – Istent szolgálhatja. Itt van például a vakmerőség. Akiben megszentelődik, az vakon merészel haladni az Úr útján. De

ugyan milyen célból jött létre bennünk az istentagadás? Nemesítve az is segítőkész tetté lehet. Mert ha hozzád jön valaki és segítséget kér tőled, akkor nem az a dolgod, hogy kegyes szavakkal ezt tanácsold neki: 'Bízz az Úrban, vedd bajodat Istenre', hanem úgy kell tenned, mintha Isten nem létezne, csupán egyvalaki az egész világon, aki ennek az embernek segíthet, mégpedig te."

A kételkedő imádkozni tanul

A fiatal banktisztviselő sem Isten, sem az ördög létezésében nem tudott hinni. Korábbi tanulmányai alapján úgy gondolta, hogy az Istenben való hit ellentmond az ő tudományos ismereteinek.

Egyszer meghívták egy evangélikációra. Azonban sem az igehirdetés, sem a fiatalok bizonyágtételre nem tudták meggyőzni őt Isten jelenvalóságáról. Ennek ellenére több alkalmon részt vett. Egyik este különös élményben volt része.

Mire kissé késve megérkezett az összejövetel helyére, a terem már zsúfolásig megtelt. Észrevett azonban egy csapat fiatal énekest, akik a szomszéd helyiség felé igyekeztek, és csatlakozott hozzájuk abban a reményben, hogy ott ülőhelyet talál. A fiatalok azonban nem ültek le, hanem letérdeltek imádkozni. Hangosan könyörögtek az Úrhoz, hogy áldja meg az esti alkalmat, adjon átütő üzenetet az evangélistának.

Ez a tisztviselő még soha nem vett részt ilyen imaösszejövetelen, és elámult, hogy ennyi fiatalember ilyen természetesen és közvetlenül beszél a mindenható Istennel. Kis idő múlva ő is letérdelt, és átadta az életét Jézus Krisztusnak. Ez után az élmény után nem tudott többé Isten létében kételkedni. Az imádkozó emberek jobban meggyőzték, mint minden addig hallott prédikáció.

W. H.

Mikor évül el a bűn?

Egy német postai alkalmazottnak a keze alatt eltűnt egy bankhoz címzett 250 tallér értékű pénzeslevél. Természetesen sikkasztással gyanúsították, s a pénz nagy részét ki kellett fizetnie. A fennmaradó összeget I. Vilmos császár kegyelmes intézkedéssel elrendezte.

Körülbelül harminc év múlva – mint a Kölni Néplap közölte – 3400 márkát tartalmazó értéklevelet kapott az illető a posta legfőbb igazgatóságán keresztül egy svájci ismeretlentől, amivel az eltulajdonított összeg kamatos kamataival együtt megtérült.

Hogy ez a rendezés igazi bűnbánat és megtérés gyümölcse volt-e, nem tudjuk, csak remélni szeretnénk, hogy a korábbi tolvaj bocsánatot és békességet nyert Istentől a Jézus vérében való hit által. Egy dolog mindenestre világos: harminc esztendő nem volt elég, hogy ennek az embernek a lelkiismeretéről le-

vegye az elkövetett bűn nyomasztó terhét. Erre még az örökkévalóság sem képes.

MÉG EGY PERC ISTEN JELENLÉTÉBEN

Február 1. kedd

Máté 8,28-34

„...kérték őt, hogy távozzék az ő határukból.” (28)

A két ördögös csodálatos meggyógyításának módja Jézus tanítása arról, hogy az Ő helyreállító munkája esetleg megrendítheti azokat az anyagi viszonyokat, amelyek egy erkölcsileg összekeveredett világban akadály nélkül virágzásban vannak. A világ tehát gyászol, de te ne sajnálj lelkesedni minden olyan krisztusi győzelemért is, amelynek meg kell adni emberileg az árát.

Február 2. szerda

Jer 5,20-25

„...szilaj és dacos szíve van...” (23)

Isten tettei, jelei egyéni és közösségi életünkben nem indítanak sajnós azonnali következetes engedelmessegre. Ezért gyakran figyelmeztet az Ige, hogy dacos, öntörvényű alaptermészetünk veszélybe sodorhatja élő kapcsolatunkat az Úrral. Nem tragédia, ha megférnek bennünk a jó felismerésével együtt az engedetlenség gondolatai, megtérésünk alkalmával viszont megértettük, hogy szükséges egész valónkat naponként az Úr befolyása alá helyezni, hogy többé ne testies ösztöneink irányítsanak bennünket.

Február 3. csütörtök

Apcs 28,1-10

„...minekutána a kígyót lerázta a tűzbe, semmi baja sem lett.” (5)

A Róma felé vezető úton a fogoly Pál és útítársai hajótörést szenvednek. Málta szigetére vetődnek, és itt az apostol maga is részt vesz a mentésben és a kétkezi munkában. Tűzifa gyűjtése közben mérges kígyó támadja meg, ami felett ő sértetlenül győzedelmeskedik, mint a lelki értelemben naponként megharcolt „kígyó”-támadás ellen is. Biztos, hogy nem minden veszedelem kerül el a hívő embert, de az Istentől rendelt szolgálati út végéig bizonyára megtartatik, azután pedig az örökkévalóságban semmi nem árthat neki többé.

Február 4. péntek

Jer sir 3,31-42

„...a mi utainkat...vizsgáljuk meg, és térjünk az Úrhoz.” (40)

Az ember a legkritikább esetben keresi önmagában kudarcainak okát; szerintünk a másik, az elődök és nem utolsó sorban az Úr maga tehet arról, hogy teljesítményünk vagy körülményeink elmaradnak az általunk elvárt vagy kívánatos mértéktől. Isten irántunk való jósága állandó. A helyes önismeret és lehetőségeink higgadt feltérképezése megmentenek mind az önmarcangolástól, mind a felelősség elhárításától.

Február 5. szombat

Ézs 51,1-6

„Közel igazságom...” (5)

A hívó ember soha nem engedheti át magát a csüggedésnek és annak a gondolatnak, hogy vannak olyan földi hatalmak, melyeknek erőszakos és kártékony hatását még az Úr sem tudja semlegesíteni. Lehet, hogy hamarabb véghezvihetné Istenünk a szabaddítást, de sokszor sem minket, sem más kishitű tanítványt nem tud megnyerni a változás ügyének.

Február 6. vasárnap **1Tessz 2,9-13**

„...befogadván Istennek általunk hirdetett beszédét nem úgy fogadtátok, mint emberek beszédét...” (13)
Nem véletlenül kérünk áldást istentiszteleteink előtt az Ige hirdetőjére és hallgatóira egyaránt. Aki szól, annak nagyon fegyelmezetten figyelnie kell arra, Aki megszólít és üzenetet ad, sőt Aki maga az Ige. Az Ige, aki testté lett, és egész életével hirdette és bemutatta a hiteles, örökkévaló Istent. De a hallgatónak is szüksége van a Szentlélek segítségére, hogy az olykor nehezen formálódó emberi szavakon túl képes legyen meghallani a megszólító isteni üzenetet. Sőt legyünk nemcsak meghallói, hanem jó szívvel megtartói is az Ige üzenetének.

Február 7. hétfő **Zsolt 18,27-35**

„Isten, aki felövez engem erővel...” (33)
Sokan megpróbálják magukat esetleges támadás kivédésére vagy az öregség gyengeségeivel szemben edzésekkel jó erőben tartani. Az élet igazi nagy küzdelmeihez azonban csak felülről kaphatunk elégséges erőt attól, akié az erő, a hatalom és a dicsőség.

Február 8. kedd **Róm 6,1-11**

„...a mi ó emberünk övele megfeszítettett...” (6)
Krisztus halála minden ember halála is a szónak abban az értelmében, miszerint ennek az üdvözítő tettek mint helyettes áldozatnak jeleznie kellett, hogy a bűn által megrontott emberi természet többé nincs az enyészet törvényének alávetve, hanem Isten kegyelméből minden az új és örök élet szolgálatába állítható és állítandó. Krisztus megváltó műve naponként bátorítson eltökélt haladásra a megigazulás útján.

Február 9. szerda **Sof 3,9-13**

„...marasztok közötted...szegény népet, akik bíznak az Úr nevében.” (12)
A gyakran mellőzött, gúnyolt s nemegyszer büntetlenül bántott szegények, nyomorultak Isten akaratából vannak közöttünk, s nem helyénvaló őket a közösségen kívülre szorítani. Nagyon gyakran megszégyenítő példát is mutatnak az Úr akaratának szelíd befogadásával és iránta való engedelmességükkel. Ismerd fel bennük az Úr megszólító kegyelmét és várakozását.

Február 10. csütörtök **1Móz 45,1-15**

„...a ti megmaradástokért...” (5)
Az önérzetes, hiú József sok megaláztatáson ment át, és méltatlan vereségeket kellett elszenvednie ahhoz,

hogy felismerje: az igazi nagy feladatokra, az önzetlen szolgálatra csak a próbák készíthetik fel a hívó embert. Helyes tehát, ha a szívből jövő megbocsátáson túl azokat, akiknek szenvedést okozott, szolgálata címzettjeinek is tudja tekinteni.

Február 11. péntek **4Móz 23,16-24**

„Ígér-e valamit, hogy azt ne teljesítené?” (19)
Itt természetesen nem Bálám prófétáról van szó, aki ugyan megígérte, hogy csak azt fogja mondani, amit az Úr a szájába ad, azután megszedülve a jutalomtól kétarcú módon tanácsokat adott Bálák királynak, hogyan kerekedhetne felül mégis a választott népen. Itt Isten kiszámíthatóságáról van szó. Olvasd az Igét, és értsd meg, fogadd el, hogy a benne lévő ígéretek teéretted is írtak.

Február 12. szombat **1Móz 17,1-8**

„Én a mindenható Isten vagyok, járv énelőttem, és légy tökéletes.” (1)
A kilencvenkilenc esztendő Ábrahámoz szölt így Isten, de ez a felhívás nemcsak a hithősök egyik legnagyobbikának szölt, hanem eredetre, nemre, korra való tekintet nélkül valamennyiünknek. Ez Isten akarat: a vele való együtt járás és feddhetetlenség. Nem Óhózzá viszonyítva vagyunk tökéletesek, csak az Ő figyelmét naponta tapasztalva törekedj arra, hogy kedvében járv és neki élj.

Február 13. vasárnap **Máté 17,1-9**

„...jó nekünk itt lennünk...” (4)
A templomban, a gyülekezeti házban ugyanazt érezzük, amit az Úrnak (és Mózesnek, Illésnek) hajlékot építeni akaró Péter. Bizony csodálatos dolog Isten jelenlétében, a dicsőség fényében sütkérezni. Ez igaz, de az is fontos, hogy ilyen helyzetben ne időzzünk többet a kellenél, hanem idejekorán szálljunk le a hegyről, hogy szolgálatunkat folytatni tudjuk.

Február 14. hétfő **János 4,13-15**

„...örök életre buzgó víznek kútfeje lesz őbenne...” (14)
A samáriai asszonnyal való beszélgetésből származik ez a töredék. A háztartási vízért érkező nő érti, hogy a naponta megismételt, fáradságos feladat fizikai és lelki értelemben is a test állandó szomjúsága miatt szükséges. Az Úr többet szeretne elérni annál, hogy saját szomjúságunkat csillapítani tudjuk. Azt akarja, hogy életünk a szomjazók reménységévé legyen.

Február 15. kedd **Róma 8,12-17**

„...a fiúsnak lelkét kaptátok...” (15)
Az apostol világos képei arról szólnak, hogy a testi ösztönök által kormányozott élet egyfajta szolgai korlátozottságot és alávetettséget jelent. A szabadok Isten gyermekeiként a Teremtő „örökösének” tekinthetik magukat. Ne viselkedj tovább úgy, mintha tettedért más viselné a felelősséget, mintha kénye-

lenségből kiskorú vagy rabszolga volnál. Emelkedj a királyi gyermek erkölcsi méltóságának magasságába.

Február 16. szerda **Ján 3,31-36**

„Aki hisz a Fiúban, örök élete van...” (36)

Nagy felelősség másokat vezetni, igen fontos személy a csoport élén haladó, irányt mutató, mintaadó vezér. Nélkülözhetetlen is, az utána jövők élete függ tőle. Jézus vállalta ezt, hogy kibékítsen az Atyával és hazavezessen hozzá minket. Benne hinni azt jelenti: rábízom az életem, követem, hogy oda jussak, ahová hit által a lelkem mélyén vágyom. Az örök élet Isten akarata. Számodra is elkészítette.

Február 17. csütörtök **Jel 1,1-8**

„...megmosott bennünket a mi bűneinkből az ő vére által.” (5)

Az Isten által megszólított ember hatalmas tapasztalata, hogy elrontott és bűnnel terhelt életét Jézus engesztelő halála tisztára mossa Isten előtt, és ez egyértelműen nyilvánvaló lesz a környezet számára is. Ha egyszer megmosott bennünket, miért szennyeznénk be magunkat ismét?!

Február 18. péntek **Aggeus 1,7-10**

„...siettek ki-ki a maga házához.” (9)

„Isten háza” nem feltétlenül a konkrét épületet, hanem egyenesen Isten országát jelenti. Ezzel áll szemben a mulandó, a könnyen romba dőlő földi épület iránti (egyébként elvárható és indokolható) elkötelezettségünk. Nem baj, ha szeretteid számára megteremtetted a normális élet feltételeit, sőt ez kötelességed is. De miért kellene emiatt hátrányt szenvednie Isten ügyének?!

Február 19. szombat **4Móz 6,22-27**

„...és adjon békességet néked.” (26)

Az ároni áldás záró szavai mindent magukba foglalnak. A békesség része az áldásnak, Isten ránk ragyogó örömeinek, annak az oltalomnak, mely körülvesz a legnagyobb háborúságok idején is. Az Ő békessége egyáltalán nem hasonlítható földi megállapodásokhoz és ígérekhez. Rendíthetetlen biztonság ez, melyet az sem kezd ki, ha „földi sátorházunk elbomol”.

Február 20. Hetvened vasárnap **Ézsaiás 1,11-17**

„Mosódjatok, tisztuljatok meg...” (16)

Az újjászületéskor az új életre szülő Isten „mos meg”. A fizikai értelemben vett újszülöttet is megmosdatják. De eljön az idő, amikor a tisztálkodásnak mindenki életében napi gyakorlattá kell válnia. Semmire nem kell várakoznod. Vedd fel a harcot a beszennyező bűnnel szemben!

Február 21. hétfő **Lukács 19,1-10**

„Azért jött az embernek fia, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett.” (10)

A Zákheus megtérése kapcsán elhangzott jézusi kijelentés az evangéliumok egyik kulcs-igéje. Igazán el-

veszettnek, reménytelennek érzed sorsodat? Tudd meg, hogy éppen ilyenek megmentése és megtartása érdekében jött Isten Fia e világra!

Február 22. kedd **Zsid 12,12-17**

„...kövessétek mindenki irányába a békességet és a szentséget...” (14)

Isten sem azok iránt mutatta meg jóakarátát, akik eleve a jó befolyása alatt éltek, hanem „mikor még bűnösök voltunk” akkor keresett meg a megváltás üzenetével. Nincs különösebb jelentősége annak az elvárható magatartásnak, amely békességben él a békés embertársakkal. Tedd ugyanezt ellenségeiddel s az erre méltatlanokkal is. Így fogod követni mennyei Atyád egész világot átformáló szeretetét.

Február 23. szerda **Márk 10,35-45**

„Az embernek fia sem azért jött, hogy neki szolgáljanak, hanem, hogy ő szolgáljon...” (45)

A kiemelt szerep (amilyen a tanítványoké is volt) Isten országában nem irigylésre méltó, kedvezményezett pozíció, hanem szolgálat. Légy Jézus tanítványa, és így minél magasabbra jutsz, tégy annál többet – akár életed odaáldozása árán is – embertársaidért.

Február 24. csütörtök **Luk 12,6-7**

„...egy sincs azok közül Istennél elfelejtve.” (6)

1. Ez a kis szakasz arról szól, hogy a sok-sok megkülönböztethetetlen, egyformán szürke, rövid életű veréb mind fontos Teremtője számára, valamennyit személyesen ismeri. Erre ember képtelen volna.

2. Ez a kis szakasz nem a verebekről szól, hanem az önbizalomhiányban szenvedő, önmagát leértékelő és Isten közönyét feltételező ember tévedéséről.

3. Mennyei Atyánk a legkisebttől a legnagyobbig mindannyiunkra kiterjeszti gondoskodó, elfogadó, üdvözítő kegyelmét.

Február 25. péntek **Zsolt 5,1-13**

„Uram, figyelmezz a szavaimra, értsd meg az én sóhajvásomat!” (2)

Ha valakitől figyelmet kérünk, akkor azt szeretnénk elérni, hogy személyünk vagy gondolataink legyenek fontosak számára. Nem sérthet bennünket, ha kérésünk nélkül a másik személy tapintatosan nem kíván megzavarni bennünket. Miért is esik rosszul nekünk, ha Isten várja, hogy figyelmet kérjünk tőle...?

Február 26. szombat **Zsolt 23**

„Még ha a halál árnyékának völgyében járok is, nem félek a gonosztól, mert te velem vagy...” (4)

A halál árnyékának völgye mindenképpen „útba esik” vándorlásunk során. Ebben az elkerülhetetlen útszakaszban sem kell azonban a sötétséggel és a félelmekkel egyedül megbirkóznunk. Velünk van az, Aki élet és halál Ura, Aki átvisz a küszöbön a sötétségből a világosságra.

Február 27. Hatvanad vasárnap Zsolt 95

„...vajha ma hallanátok az ő szavát. Ne keményítsétek meg a ti szívetekeket...” (7-8)

Isten mindenkit naponta szólítgat. A mi „készülékünk” azonban nincs mindig vételre állítva. Sőt, szavát már halljuk, és mégsem tesszük meg felé a fontos lépést. Isten ma is szól hozzád, mondd neki: igen Uram, követlek téged!

Február 28. hétfő Róm 11,33-36

„...őtle...őáltala és őreá nézve vannak mindenek. Ővé a dicsőség mindörökké. Ámen.” (36)

Egész életünket meghatározza annak akarata, Aki eldöntötte, hogy mi is szerepet kapjunk világméretű programjában. Élünk az ő dicsőségére most, amíg időnk tart, s akkor részünk van abban is, ami örökké megbonthatatlan lesz. -ig-

*A jó ima mindig meghallgatást talál:
vagy megkapom, amit kértem,
vagy azt, amit kérnem kellett volna.*

HÍREK, IMATÁRGYAK

Karácsony Hetefejérsén.

December 23-án rendhagyó istentisztelettel emléztünk meg karácsony üzenetéről a hetefejérsői Idősek Otthonában. Nyíregyházi és kisvárdai gyülekezetünk gyermekei, fiataljai Jónás Miklós és Iklódy László lelkészek illetve Jónás Miklósné gyermekmunkás vezetésével énekekből, versekből és bibliai igékből összeállított műsorral szolgáltak a szép számmal összejött gyülekezetnek. Majd a nyíregyháziak által készített mézeskaláccsal és bibliai igéket tartalmazó kártyákkal ajándékozták meg a faluból s az otthonból érkezett időseket. A műsor után a gyerekek felkeresték az otthon lakóit szobáikban, hogy apró ajándékaikkal őket is emlékeztessék a legnagyobb ajándékra, Akit Isten megmentésünkre elküldött. Míg az istentiszteletet úrvacsorai közösséggel zártuk, a gyerekeket az otthon dolgozói süteménnyel, szendviccsel és teával vendégelték meg.

Karácsonyra együtt tudtunk készülni 65 szegény beregi családdal. Kérésünkre játékok, konyhai eszközök, cipő, meleg ruházat, használati és dísz tárgyak, illat- és tisztasági szerek érkeztek, valamint kb. 224 ezer forint anyagi támogatást is kaptunk. Gemzei intézményünk szociális munkása, Iklódyné, Angéla szétválogatta és elosztotta a hasznos és szép ajándékokat; szaloncukrot, kávé, narancsot vásárolt hozzá, aminek az érintettek nagyon örültek. Köszönet a megnevezett és névtelen adakozóknak, gyülekezeteknek, a Wesley János Lelkészképző Főiskola munkatársainak, hallgatóinak és holland támogatóinknak!

Imatermet szenteltünk Csaholcon

A csaholci testvérekben még 2010 elején felvetődött a gyülekezeti terem kialakításának gondolata. Szeret-

tek volna különálló épületet, végül azonban Horváth László testvérünk felajánlotta házának egyik szobáját gyülekezeti használatra. Október elején kezdődött a felújítási munka. Kicserélték a nyílászárókat, bejáratot alakítottak ki az udvar felől, előtetőt készítettek. A szoba belülről is teljesen megújult. A munkálatok jelentős részét házigazdánk végezte nagy lelkesedéssel. A munka koronáját jelentő berendezést adományokból sikerült előteremteni. A székeket svájci testvérektől, a szószéket a kispesti gyülekezettől kapták. December 15-én ünnepi istentisztelet keretében Iványi Gábor elnök-lelkész és Jónás Miklós a nyíregyházi gyülekezet és a szórvány lelkésze szentelték fel az imatermet és adták át a gyülekezetnek közösségi célokra. Az istentiszteletet a szép számú gyülekezet úrvacsorai közösséggel és szeretetvendégséggel zárta

December 13-án a békásmegyeri koncertsorozat mintájára (és szintén Iványi-Papp Moni szervezésében) Szegeden is beindult hasonló programunk. Minden második hónap első hétfőjén 18 órai kezdettel lesznek koncertek. Az első alkalmon Somogyvári Tímea Zita (szoprán), Kecskés György (kürt) és Hegedüs Gönczy Katalin (zongora) léptek fel ellenszolgáltatás nélkül. Műsorukon klasszikus művek szép válogatása szerepelt. A jól sikerült rendezvényen helyi iskolánk tanárai, szomszédok, gyülekezeti látogatók vettek részt.

TARTALOM

A hit merészsége	1
Kevés csodát <i>Füle Lajos</i>	1
Krisztus elhívott követéne <i>Arthur von Bergen</i>	2
Meglepő felfedezés	5
Bizonyágtétel	6
Ma is történnek csodák	6
Utolsó pillanatban	8
Pozitív istentagadás	8
A kételkedő imádkozni tanul	8
Még egy perc	9
A jó ima	12
Hírek, imatárgyak	12

Kiadja a
Magyarországi Evangéliumi Testvérközösség
 H-1086 Budapest, Dankó utca 11.
 Telefon/telefax: (06-1) 577-0515/577-0514
 ISSN 1216 7223
www.metegyhaz.hu met_bp@uze.net
Technikai számunk: 0444
 Bankszámlaszám:
 OTP Bank Rt. 11708001-20520380
 Készíti a szerkesztő bizottság
 Szerkesztésért és kiadásért felel: Iványi Gábor
 Éves előfizetési díj 960 Ft. Egyes példányszám ára 80Ft.
 Megrendelhető a kiadótól és a MET lelkészi hivatalban.